

Καὶ τί Νυμφίος ! τρυφερός, λεπτός, χαριτωμένος,
πιο ὡμορφος τῆς πλ' ὡμορφης μητέρας του Μαρίας,
πάντα γλυκὺς καὶ ἥσυχος, ποτέ του θυμωμένος,
μὲ σύννεφα 'στὸ μέτωπο κρυφῆς μελαγχολίας.
Τὴν πόρνη, τὸν ἀμαρτωλὸ τὸ στόμα του εὐλόγει,
καὶ εἶχαν μαγνήτου δύναμι οἱ ὑψηλοὶ του λόγοι.

Καὶ ἡ γυναῖκες ἔτρεχαν ὁλόχαρες κοντά του,
ὁ Ἰησοῦς ἐφαίνετο ἰδανικός των ἔρωι,
ἐνίκα μὲ τὰ λόγια του καὶ μὲ τὴν ὡμορφίαν του,
καὶ ἄλλος κανεὶς δὲν ἄρσσε τῆς μόδας καθβαλιέρος.
Καὶ ἔλουζαν μ' ἀρώματα πολυτίμα καὶ μύρα
τῆς πόρνης τὸν διδάσκαλον, τῆς πόρνης τὸν σωτήρα.

Ἡ Μυροφόραις ἴδανε τὴν πέτρα κυλισμένη,
καὶ μὲς 'στὸ μνημα ἔσκυψαν νὰ 'δοῦν μὲ καρδιοχτύπι,
μὰ τί τρομάρα καὶ χαρὰ μεγάλη τῆς προσμένει !
κυττάζουν, καὶ ὁ θεάνθρωπος ἀπὸ τὸν τάφο λείπει.
Νὰ ἀνεστήθῃ τάχατε, βωτειοῦνται τρομασμέναις,
ἡ εἶναι φάρσα τοῦ Χριστοῦ ἀπ' τῆς συνειθισμέναις ;

Ἐκεῖ ποῦ ἔλεγαν αὐτὰ, ἡ γῆ σὰν νὰ 'κινήθῃ,
καὶ ἐπρόβαλλε ὁ Ἄγγελος καὶ τῆς βώτῃ μὲ χάρι·
«Ζητεῖτε τὸν Ναζαρενὸ ; πρὸ ὥρας ἀνεστήθῃ,
καὶ ἐπῆγε τὸν ἀέρα του ἐδῶ κοντὰ νὰ πάρῃ.»
— Ἀλήθεια λές ; ζωντάνεψε ; . . καλὲ μὰς κοροιδεύει !
— *Parole d' honneur* ζωντάνεψε, καὶ ἴσως σὰς γυρεύει.

«ὦ ! τί χαρὰ μας, 'φώναξαν καὶ φεύγουνε, τρεχάταις,
νὰ πᾶνε τὴν Ἀνάστασι εἰς ὅλους νὰ σαλπίσουν,
καὶ τρέχωντας ἐκύτταζαν καλὰ καλὰ στῆς στραταίς,
μὴν τύχη κάπου τὸν κομψὸ Μεσσία ν' ἀπαντήσουν.
Ἀλλὰ τῆς ἡῆρε ὁ Χριστὸς γεμάτος ὠμυρφάδες,
καὶ ὦρα καλὴ, ἐφώναξε, ποῦ τρέχετε, κυράδες ;

Τὸν 'γνώρισαν, ἐπῆδῃσαν καὶ τοῦσφιζαν τὸ χέρι,
Χριστὸς ἀνέστη ἕκαμαν μὲ τὸ Χριστὸ ἀντάμα,
καὶ ὁ Χριστὸς τὸ μπράτσο του εὐγενικὰ προσφέρει
εἰς τὴν κυρὰ Μαγδαληνὴ, τὴν πιο ἀφράτη ντάμα.
Καὶ ἀλαμπρατσέτα μὲ αὐτὴ, καὶ ἡ ἄλλαις εἰς τὰ πλάγια
'στοὺς Ἀποστόλους πῆγαν μὲ Πασχαλιάς καὶ Βάγια.

Ἐκεῖ χαραῖς, φιλήματα, ἀρνιὰ ψητὰ, τραπέζι,
ἐπῆραν γιὰ τὴν ὄρεξι καὶ λίγα κολιαροῦδια,
ἤπιαν καὶ ἐτσούγκρισαν αὐγὰ βαμμένα μὲ κρεμέζι,
καὶ ἄμα 'στὸ κέφι τῶβαλαν, τὸ στρώνουν 'στὰ τραγοῦδια.
Ἦλθαν καὶ 'λίγοι ἄγγελοι μ' ἐξῆντα κλαρινέτα,
καὶ τῆς Μασκότ τραγοῦδῃσαν τὰ πιο γλυκὰ ντουέτα.

Μὲς 'στὸ τραγοῦδι, τὸ χορὸ, τῶν κοριτσιῶν τῆς τρέλλαις,
καὶ ὁ Χριστὸς ἐμέθυσε, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ,
ἀπ' τὴ χαρὰ του ἔσπαζε ποτήρια καὶ πιατέλαις,
καὶ κάπου κάπου 'φώναζε « Ἀμὲν Χριστέ, καὶ ἄς φέξῃ ».
Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, κυρίαίς μου, ζητῶντας τὸ φιλὶ σας,
Χριστὸς ἀνέστη, τραγοῦδῶ, τὸν θάνατον πατήσας.

Souris.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Τὰ ἐν οἴκοις ἐν Δήμῳ.

Οἱ κώδωνες εἶχον σημάνει πρὸ πολλοῦ, ἡ δὲ κυρία Ἄννα
ἀπερχομένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπηύθυνε συμβουλευτικὸν
πρὸς τὸ ὑπηρετικὸν τοῦ οἴκου τῆς ζευγος Σοφίαν καὶ
Σπύρο, ἔχοντα ὡς ἐξῆς :

— Σοφία, κυτᾶτε τὴν πόρνη θὰ λείπωμε, νὰ χαλά-
σετε τὸν κόσμον ;

Ἡ δὲ Σοφία συνεσταλμένη ἀπαντᾷ :

— Καὶ πότε ἄλλοτε ἀκουστήκαμε ἐμεῖς κυρά ;

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κυρᾶς. Ὁ Σπύρος λέγει
πρὸς τὴν Σοφίαν χαριεντιζόμενος.

— Μὰ τὸ ναί, Σοφία ἔτσι μοῦρχεται σ' αὐτὴ τὴν
κοντιλένια μυτίτσα σου νὰ δώσω μιὰ μυτιά. Εἶμαι ἐν-
θουσιασμένος ἀπὸ τὰ κάλλη της.

Ἡ Σοφία μὲ τὴν μασσὶὰ στὸ χέρι ἀπαντᾷ ἀπειλητι-
κῶς :

— Μὲ τὴ μύτη μου, περικαλῶ, νὰ μὴ ἔχῃς νὰ κάμῃς
παρὰ πολὺ... Σπύρος— Ἀμ μὲ τί ;

* *

Ὁ κύριος Δημήτριος ἀφοῦ ἐπῆγε τὴν γυναῖκά του καὶ
τὰ παιδιὰ στὴν ἐκκλησίαν ἐπέστρεψε καὶ πάλιν εἰς τὸν
οἶκόν του καὶ διατάσσει τὴν ἀνδριώτισσα ὑπηρετρία νὰ
τοῦ ψῆσῃ ἕνα καφέ, ὅτε δὲ αὕτη τὸν ἔφερε τῇ λέγει
μετ' ὕψους αὐστηροῦ :

— Ἐλα 'δῶ κοντὰ. Τί ἔχεις ἐκεῖ στὸ μάγουλο ; δει-
κνῶν τὴν ἐλῆρά της.

— Τίποτα ἀφεντικὸ, μουτσοῦρίτσα εἶνε . . .

— Δὲν εἶνε αὐτὸ, δὲν σοῦ λέγω γι' αὐτὸ, ἐδῶ εἶνε
σημεῖα, κάποιος θὰ σὲ φίλησῃ.

— Πωπῶ ! Καὶ πῶς, μὲ τί τρόπο ;

— Νὰ ἔτσι ! . . .

* *

Ἐν ἄλλῳ οἴκῳ φιλονεικεῖ νεαρὸν συζυγικὸν ζευγος.

— Ἰδοὺ λοιπὸν, φίλε μου, ὅτι οἱ λόγοι μου ἐπηλήθευ-
σαν. Πῶς θέλεις νὰ πάγω στὴν ἐκκλησίαν τέτοια ἡμέρα
ποῦ εἶνε μὲ αὐτὸ τὸ ἀνοιχτὸ νυμφικὸν φόρεμα. Σὺ ἔχεις
τὸ μαῦρο σουρτοῦκό σου, δὲν ἔπρεπε καὶ ἐγὼ ἕνα μαῦρο
μεταξωτὸ διὰ κάθε περίστασιν ; Καὶ ἂν, ὃ μὴ γένοιτο,
ἀποθάνῃς κάμμια ἡμέρα, πῶς θὰ παρουσιασθῶ στὸ λει-
ψανό σου, μὲ τ' ἄσπρα ;

— Μάλιστα, διότι ἂν συμβῇ εἰς σὲ αὐτὸ ποῦ λές γιὰ
μὲ, ἐγὼ θὰ βάλω κόκκινα.

* *

Ἡ δεσποσύνη Εὐθαλία ἐνδεδυμένη καὶ ἑτοιμος ὅπως
μετὰ τῶν γεννητόρων αὐτῆς μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν,
αἰφνης καταλαμβάνεται ὑπὸ δεινῆς κεφαλαλγίας καὶ
ζαπλώνεται στὸν καναπέ.

Ἡ μήτηρ μετὰ δυσαρρεσκείας τῇ λέγει :

— Αἱ τὴν τί κάνομε ; Θὰ μὰς ἐμποδίσῃς καὶ ἀπὸ τὴν
ἐκκλησίαν μας ;

— Ὅχι, μαμά μου, πηγαίνετε σεις μὲ τὸν μπαμπά,
ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ.

Οἱ γονεῖς φεύγουν, παρέρχεται τέταρτον, ἀνοίγεται ἡ

θύρα καὶ εἰσάγεται ὁ οἰκιακὸς φίλος νεαρὸς Γεώργιος, πρὸς ὃν ἡ Εὐθαλία εὐχαρὶς λέγει :

— Τοὺς ἔστειλα, πᾶν στὴν ἐκκλησίαν. Ἔλα, καϋμένη τώρα, ἔτσι καθὼς εἶμαι ντυμένη, νὰ χορεύωμε ἕνα βάλς. Πλησιάζω νὰ τὸ ξεχάσω ἀπὸ τὰς ἀποκρέω ἕως τώρα...

Καὶ ἤρξαντο χορεύοντες, σφυρίζοντας τοῦ Γεωργίου τὴν μουσικὴν.

* *

Εὐσωμος πυροσβέστης, ἐξαδελφὸς δούλας, εἰσέρχεται εὐ-
θαρῶς εἰς τὴν κουζίνα αὐτῆς.

— Μάρω μου, γρήγορα καὶ πέθανα στὴ πείνα : Φέρε.

— Δὲν περίσσεψε, κακόμοιρε, τίποτα ἀπόψε.

— Βρὲ φέρε, καὶ ἄς ἦνε μακάρι καὶ ἕνα κομμάτι μαῦ-
ρο χαβιάρι. Μπόλικο ὅμως . .

* *

Φιλάνθρωποι νυκτοκλέπται ἐν δωματίῳ φοιτητοῦ κα-
ταγινόμενοι ν' ἀπαλλάξουν αὐτὸν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν
νέων ἐνδυμάτων του, ψιθυρίζουσι μετὰ τῶν.

— Καὶ ἔρριψαν κληρο οἱ ἄνομοι Ἰουδαῖοι, εἰς τὰ ἱμά-
τια αὐτοῦ !

* *

Εἰς δὲ τὸ σπίτι μου συνέβαινον τραγικὰ πράγματα.

Ὁ γάττος μου μὴ περιμένων τὴν Λαμπρὰν καὶ νη-
στεύων τὸ κρέας ὀλόκληρον τὴν μεγάλην ἐβδομαδα ἀπε-
φάσισε νὰ πασχάσῃ προῶτως, ἐφ' ὃ καὶ ἔφροδον ποιήσας
κατὰ κλωβοῦ, σὺν περσιῶς μοῦφαγε τὸ μονάκριβό μου
καναρίνι, μ' ὅλας τὰς γοεράς κραυγὰς τοῦ κυναρίου μου
ζητοῦντος μερδικό.

Ἡ κυροῦλα σπιτονοικοκυρά μου μαθοῦσα τὸ ἐπισυμβάν
μοι ἀνήκεστον δυστύχημα, ἔσπευσεν ὀδυρομένη νὰ μοῦ
κάνῃ παρηγοριὰ ὅσῳ μᾶλλον ἢ σύντροφός μου ἔλειπε
στὴν ἐκκλησίαν ν' ἀγιάσῃ.

— Ἔτσι εἶνε, παιδί μου, μοὶ ἔλεγε τὸ καφόμεπυρο
παρηγοροῦν με, ἔτσι εἶνε ἄλλος νὰ γελᾷ, κι' ἄλλος νὰ
κλαίῃ μὴ δὲν σταύρωσεν ἄδικα καὶ τὸν Χριστό μας
οἱ ἄνομοι ἰσκαριώτες Ἰουδαῖοι μαζὺ μὲ τὸν προδότη
Γιούδα; Καὶ ὁ γάττος τί ἄλλο εἶναι παρὰ Γιούδας Ἰ-
σκαριώτης. Συγῶρα τον καὶ σὺ, ὅπως συχώρεσε καὶ ὁ
Χριστὸς τὸν Γιούδα. Τὰ γινόμενα γκούχ ἀποδαῦτα...
Ξέρω πῶς τὰ λέτε σεῖς εἰς τὸ περὶ διὰ γραμμάτων.

— Καλὰ λὲς μαρίτσα. Τί νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ ὁ Γιούδας
δὲν ἔφαγε τὸν Ἰησοῦ μας μὲ τὰ φτερά, σὺν τὸν γάττο
μου τὸ καναρίνι. Ἐπειτα ἐκεῖνος εἶχε καὶ ἴλιγο δι-
κκιο, διότι τὸν προσέβαλε.

— Τὸν κακό του, πὲς του. Ὁ Χριστὸς ποτὲ δὲν ἔκα-
νε κακὴ πράξι στὴ ζωὴ του. Ξέρεις το; Ξέρω το, νὰ λές.

— Δὲν ἔκανε κακὸ, μόνο στὸ γάμο τοῦ Κανὰ μέθυσε
τοὺς προσκαλεσμένους, κάμνοντας κάθε λίγο καὶ λιγάκι
τῆς στάμνες τοῦ νεροῦ κρασί.

— Τόκανε, δὲν σοῦ λέω, ἀλλὰ ἦτανε θάμα.

— Ὡραῖο θάμα νὰ μεθᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

— Ὁ, τι κι' ἀν' πῆς ὁ Χριστὸς ἦτανε ἅγιος, ὅχι ἅγιος,
λάθος, ἦτανε Θεός. Ναίσκε.

— Ἦτανε ὅμως ἄθρησκος !

— Φτοῦ, φτοῦ, στὸ κόρφο σου. Μήνα σὲ μασσόνεψε ὁ
Καλαποδογδάρτης, πῶς τὸν λέν.

— Αἱ τότε γιατί νὰ φάγῃ κρέας τὴ μεγάλη Πέφτη.

— Γιὰ 'δὲς ἐκεῖ ποῦ θέλει νὰ μ' ἀλλάξῃ τὴ πίστι μου
Ἔλα Παναγία.

— Ἀμ ἐσὺ καθὼς βλέπω δὲν ξέρεις τί θεὸ λατρεύεις.
Κάτσε λοιπὸν νὰ στὰ πῶ. Καὶ πρῶτο σοῦ λέγω, ὅτι τὸν
Δεῖπνο τὸν μυστικὸ τὸν ἔκανε ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ μὴ τὸν
πάρουν χαμπέρι πῶς ἤθελε νὰ φάγῃ κρέας τὴν μεγάλη
ἐβδομαδα, ποῦ ἐνήστευαν ὅλοι οἱ ἑβραῖοι.

— Νὰ μαζέψῃς τὰ λόγια σου, καὶ τοιφούτης δὲν ἦ-
τανε ὁ Χριστὸς. Ἄ, ἄς ἦμαι καὶ γρηά. Σὲ πιάνω, . .
καὶ σοῦ δείχνω 'γώ. Δὲς ἐκεῖ γρηά γυναῖκα νὰ θέλῃ νὰ
μὲ ξελαγιάσῃ !

— Μὰ ἄφησε νὰ σοῦ μιλήσω πρῶτα. Νά. Οἱ ἑβραῖοι
εἶχαν μεγάλη ἐβδομαδα, ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ποῦ εἶχε νη-
στεύσῃ σαράντα ἡμέραις καὶ τὸ ψωμί, σὺν τὸν Τάνερ . .

— Τάνες; Ἦτανε, παιδί μου, οἱ δώδεκα ἀποστόλοι
καὶ ὅχι ὁ Τάνες. Αὐτὸς εἶνε μασσωνικὸς ἀπόστολος.

— Τὸ λοιπὸν ἦτανε ψόφιος ἀπὸ τὴν πείνα ὁ Χριστὸς
ὅταν ἐρχότανε στὴ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔστειλε μπροστὰ τὸν
Πέτρο λέγοντάς του νὰ ἀκολουθήσῃ ἐκεῖνον ποῦ θὰ εὑρῇ
μ' ἕνα ἄρνι μπροστὰ του ἅμα μπῇ στὴ πολιτεία, καὶ νὰ
πάῃ ὅπου τὸν πάγῃ ἐκεῖνος. Αὐτὸ δὲ τὸ ἄρνι τὸ εἶχαν
κλεμμένο . .

— Τὸ εἶχε κλέψῃ ἐκεῖνος ὁ ξένος, ὁ μασκράξ, γιὰ νὰ
προσβάλῃ τὸν Χριστό μας. Νά, ἦτονε σὺν αὐτοῦς ποῦ
κλέφτουν τ' ἄρνι τὸρα. Εἶδες σήμερης ποῦ πιάσαν ἕνα
στὰ Χαυτεῖα μὲ τ' ἄρνι στὸν ὦμο ποῦ τὸ εἶχε κλέψῃ;
Τέτοιοι θάταν καὶ 'κεῖνος.

— Ἔτσι λοιπὸν ὁ Πέτρος μπῆκε στὴ πολιτεία καὶ
βρῆκε τὸν κλεφτοκατσιὰ, τὸν πῆρε ὁ κλεφτοκατσιὰς
καὶ τὸν πῆγε σ' ἕνα σπίτι μὲ δυὸ πατώματα. Σ' αὐτὸ
τὸ σπίτι ἔφθασε καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς Ἀποστόλους, οἱ
ὅποιοι ἦσαν ἀφοσιωμένοι σ' αὐτὸν σὺν οἱ Μακρὰχισταὶ
στὸν Μακράκη.

— Μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα ! Μακράκης καὶ Χριστὸς . .

— Καὶ δὲν ξέρεις, ὅτι ὁ Μακράκης λέγει πῶς εἶνε ἀ-
δελφὸς τοῦ Χριστοῦ; Ἄς εἶνε. Ἐκεῖ, λοιπὸν, ἔσφαξαν
τ' ἄρνι τὴ μεγάλη πέφτη, τῶβαλαν στὴ σούβλα, ἔφαγαν,
ἤπιαν καὶ μέθυσαν. Τότε ὁ Χριστὸς λείει στὸν Ἰούδα, δι-
νοντάς του ἕνα μεζέ.—Πάρε αὐτὸ, φίλε μου, γιὰτὶ σὲ
ἀγαπῶ ἐξαιρετικῶς, καὶ σῆκω νὰ πᾶς νὰ κάμῃς τὴ δου-
λειὰ ποῦ ξέρεις, γιὰ νὰ μὴ περναῖ ἡ ὥρα. Ὁ Ἰούδας ἐθύ-
μωσε, (ἦτανε δὲ καὶ μεθυσμένος), καὶ ἀμέσως σηκώνεται
καὶ μιὰ καὶ δυὸ πάει στὴ χωροφυλακίᾳ.—Κύριε νομα-
τάρχη, λείει, ἐλάτε ἀπόψε νὰ σᾶς παραδώσω τὸ Χριστό.
— Ἀλήθεια; λέγει ὁ νοματάρχης, πᾶμε. Μία ἐνωμοτία
στὴ γραμμὴ (τότε τὴν λέγαν τὴν ἐνωμοτία, κουστουδιά),
πᾶν στὸ σπίτι ποῦ συμποσιάζαν, δὲν τοὺς βρίσκουν, πέρ-
νουν τὰ σοκκάκια, λείει ὁ Ἰούδας, ἐγὼ ξέρω ποῦ συχνά-
ζει. Πᾶμε στὸν κῆπο τῶν Κέδρων.

— Σὺν νὰ λέμε τώρα στὰ Πευκάκια τῆς Γαλλικῆς
Σχολῆς.

— Τὸ ἴδιο κι' ἀπαράλλακτο. Ἀπ' ἐκεῖ ὁ Χριστὸς ἐ-
τραβήξεν εἰς μίαν ἐξοχὴν ποῦ τὴν ὠνόμαζον Γεθσιμανῇ
διὰ νὰ προσευχηθῇ. Προσευχόμενος δὲ ἔλεγεν : Ἄν ἦνε
δυνατὸν πάτερ, πάτερ, τὸ ποτῆρι αὐτὸ ἀπὸ ἐμέ...

— Καὶ θὰ μοῦ 'τῆς τώρα πῶς τὸ ποτῆρι ἐκεῖνο εἶχε
μέσα κρασί.

— Δὲν τὸ εἶδα. Ἐνῶ λοιπὸν ἔλεγεν αὐτὰ φτάνουν οἱ
χωροφύλακες καὶ τὸν τσακώνουν.

— Γι' αὐτὸ καλὰ καὶ δίκαια τοὺς λένε σταυρωτίδες !

— Ὁ Πέτρος εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ διδασκάλου τραβᾷ ἓνα λάζο καὶ τρυπᾷ τ' αὐτὶ ἐνὸς χωροφύλακος. Ὡστε βλέπεις οἱ ἄγιοι Ἀπόστολοι ὅτι ἦσαν καὶ μαχαίροβόλτες. Τοὺς πέρνουν μέσα καὶ τοὺς πᾶν στοῦ ὑπαστυνόμου Καϊάφα. Κάτι τοῦ εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, κάτι τοῦ ἀπῆντησεν ὁ Χριστὸς, καὶ σηκώνει τὸ χέρι του ὁ ὑπαστυνόμος καὶ τοῦ πασάρει ἓνα μπάτσο, ποῦ ἄστραψαν τ' αὐτιά του.

— Ἔτσι εἶνε αὐτοὶ οἱ ὑπαστυνόμοι, μόνε μόνε τοὺς πᾶν κἀνένα μέσα, στὸν ἀρχίζουν στὸ ξύλο, στῆς σφαλιάρης καὶ τὸ βούρδουλα. Μασκαράδες.

— Ὁ Καϊάφας τὸν ἔστειλε στὸν ὑπαστυνόμο Ἄννα καὶ αὐτὸς πάλι στὸν Πιλάτο τὸν Διευθυντὴ.

— Τοῦτος ὁ νέος ποῦ διορίστηκε τότε, ἀκούω νὰ λένε πῶς εἶνε καλὸς ἄνθρωπος. Θὰ τὸν δούμε κι' αὐτόν δά.

— Τὴν ἄλλη ἡμέρα μαζεύτηκαν οἱ ἑβραῖοι, καὶ ἔκαμαν εἰδικὸ δικαστήριον καὶ ἐδίκασαν τὸν Χριστὸ καὶ τὸν καταδίκασαν εἰς θάνατον. Τότε ὑπῆρχε συνήθεια καθε Πάσχα νὰ δίνουν χάρι εἰς ἓνα κακοῦργο, τέτοιος δὲ κακοῦργος ἦτο καὶ ὁ περίφημος Βαραβᾶς, ἄλτρο καὶ ἀπὸ τὸν Νταβέλη. Λοιπὸν ὁ Πιλάτος ἐρώτησε τοὺς ἑβραίους ποῖον θέλουν ν' ἀπολύσῃ, τὸν Χριστὸν ἢ τὸν Βαραβᾶ, ὅλοι δὲ ἐφώναζαν. Βαραβᾶ, Βαραβᾶ.

— Κακὸ χρόνο νάχουν. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν βλέπουν χαίρι καὶ προκοπή.

— Τὸν πῆραν, λοιπὸν, καὶ τὸν σταύρωσαν ἐν μέσῳ δύο ληστῶν...

— Γιὰ νὰ τοῦ κάμουν τάχατες μεγαλειότερη προσβολή. Τρομάρα νὰ τοὺς ἔλθῃ.

— Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἠθέλησε νὰ κοροιδέψῃ τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ εἶπε. — Ἄν ἦσαι υἱὸς Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρό.

— Δὲν κύτταζε ὁ μπιρμπάτης τὸ σκοτωμὸ του, μόν' ἤθελε καὶ κουβέντες.

— Ὁ ἄλλος ὅμως ἐπίστεψε καὶ κάμοντας τὸν σταυρὸ του εἶπε: Μνήσθητί μου, κύριε, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

— Κι' ἂμ ἀφοῦ ἦτανε καρφωμένα τὰ χέρια του πῶς ἔκανε τὸν σταυρὸ του;

— Μὲ τὰ λόγια, ἀπὸ μέσα του. Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε, ἀφένονται αἱ ἁμαρτίαι σου καὶ τὸν πῆρε στὸν παράδεισο.

— Μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, φαίνεται, θὰ πηγαίνουν καὶ οἱ λησταδες τῆς σήμερο, καὶ γίνονται λησταῖς, πῶς θὰ πᾶν, δηλαδὴς στὸ παράδεισο. Ἄμ δέ;

— Ἐπειτα τὸν πῆραν τὸν ἔθαψαν καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνστήθη, κρίνε ζῶντας καὶ νεκροὺς καὶ ζῶν χαρισάμενος. Αὐτὰ ὅλα ποῦ σοῦ εἶπα κυροῦλα εἶνε χωράτᾳ, ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς Ὑψιστος καὶ δὲν θὰ μεταγίνη ἄλλος. Πᾶμε τότε στὴν ἐκκλησίᾳ.

Ἁγία Εἰρήνη.

Εἰσέρχομαι, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴν εἰσπράχῃ.

Οἱ ἐκκλησιαζόμενοι συνωθοῦνται, ὁ γυναικωνίτης πλήρης γυναικείων κεφαλῶν, κάτω ἐπίσης ἡ δεξιὰ πτέρυξ τῆς ἐκκλησίας πλήρης γυναικῶν.

Ἦτο γυναικοκρατία.

Ἀπεθαύμασα τοὺς πολυπληθεῖς πολυελαίους, καὶ τὰς σκαλοσιὰς τῶν μαστόρων μὲ τὰς ἐπ' αὐτῶν σανίδας. Ἄλλ', εὐλογημένοι Χριστιανοὶ ἐπίτροποι, τότε βρήκατε νὰ φοβαντίσῃτε τὸν ναόν; Καὶ ἂν ἐπιπτε κάμμιὰ σανίδα;

Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς σκέψεως ταύτης σπεύδω νὰ ἐξέλθω ὠθῶν καὶ ἀντωθούμενος.

Χρυσοσπηλιώτισσα.

Κ' ἐνταῦθα ἄπειρον πλῆθος, τὸ ὁποῖον διασχίζει ἀπτόητος νεαρὸς ἐπίτροπος περιφέρων τὸν δίσκον αὐτότατος. Μεγάλῃ μοῦ ἐφάνη ἡ εὐλάβειά του, διὸ καὶ ἠρώτησα, διατί ὁ ἄνθρωπος μπαίνει εἰς τόσον κόπο Ἐλαβὼν ἀπάντησιν:

— Διὰ νὰ ἔχῃ πρόφασιν νὰ διέλθῃ πρὸ τῶν γυναικῶν καὶ πιᾷ γλυκαῖς κουβέντες. Εἶνε ἔξυπνο παιδί!

Ὡ ἁμαρτίαις, ὦ ἐπίτροποι!

Ταξιάρχαι.

Ὁ λόγος περὶ τοῦ παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ναοῦ.

Τὸ παγκάρι, τὰ στασίδια, τὸ ἐμβαδὸν, καὶ μὰ τὸν γυμνητεύοντα Ἀπόλλωνα, καὶ αὐτὸ τὸ ἱερὸν μοῦ ἐφάνη πεπληρωμένον γυναικῶν. Αἱ κουβέντες πέρνουν καὶ δίνουν, οὔτε ψάλλται, οὔτε ἱερεῖς ἀκούονται. Εἰς ἐπίτροπος ἐπὶ τέλους θυμῶναι καὶ κραυγάζει πνιγόμενος.

— Σκαμνός σας, παληογαϊδούρες, κ' ἐδῶ ποῦ μὰς κουβαληθήκατε!

Εἰς τὴν ὕβριν προσέρχεται εἰς τῶν ἐκκλησιαζομένων ζητῶν ἱκανοποίησιν, ὡς γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῶν ἐξυβρισθεισῶν γυναικῶν.

— Ποιὸς σοῦ ἔδωκε, κύρ ἐπίτροπε, τὸ δικαίωμα νὰ ὑβρίζῃς ἔτσι ὅλας τὰς γυναῖκας;

Ἄντ' ἀπαντήσεως σφάλιαρος ἡχηρὸς ἐπάφλασεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ ἐρωτῶντος, κατελθὼν ἐξ ὕψους ἐπίτροπου Ὁ προσβληθεὶς ὀρμᾷ κατ' αὐτοῦ, ὁ ἐπίτροπος ἀνασκουμπόνηται, παρεμβαίνουν αἱ γυναῖκες, ἔρχονται οἱ κλητῆρες καὶ ἀρχίζει ἡ διαδικασίᾳ, τίς πταίει; Θέλουν νὰ πάρουν τὸν ἐπίτροπον μέσα, ὁ ἐπίτροπος δὲν πάει, εἰς τὸ καυγαλοστίσημο τοῦτο, τρέπομαι εἰς φυγὴν.

Δὲν εἶνε μικρὸν νὰ τῆς φάῃ κἀνείς ξύλο κατὰ λάθος στὰ καλὰ καθούμενα.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

Ἐπιτάφιοι.

Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον εἰς τὴν τῶν ἐπιταφίων ἐπίσκεψιν ἔλαβον καὶ συνεπίκουρον. Τὰ πλήθη πλημμυροῦσι τὰς ὁδοὺς, τοὺς προναοὺς καὶ τὰς ἐκκλησίας πάσας. Ἐν τι μοῦ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν, ἡ *ρέα πλάσις*. Μετ' ἐκπλήξεως πράγματι παρετήρησα τὴν νέαν τῶν Ἀθηνῶν γεγενᾶν τοῦ ὠραίου φύλου. Τὰ νεοθαλῆ φυντάνια εἰσὶ πάντα κοντοπούθαρα, καλλιπάρεια καὶ ὀλοστρόγγυλα ὡς βαρελάκια ἐκ τοῦ πάχους. Εἰς τὴν θέαν αὐτῶν ἐνθυμῆθην τὸν Ἀμποῦ καὶ τὸν ἐδικαιολόγησα διὰ τὸν ἐν τῷ Βασιλεῖ τῶν Βουκῶν ἰσχυρισμὸν του, ὅτι ἄπασαι αἱ τῶν Ἀθηνῶν γυναῖκες κατεσκληκυῖαι ἐν τῇ νεότητί των, γίνονται, προβαινούσης τῆς ἡλικίας, παχεῖαι ἁμνάδες. Τώρα συμβαίνει τἀνάπαλιν. Αἱ κατεσκληκυῖαι τότε κορασίδες, ἔγιναν τότε χονδροβάρελα.

Μεταμύρφωσις.

Ἐν τῇ Μητροπόλει δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ τις, εἰ μὴ καὶ ἀντιπαρελθὼν αὐτὴν, φθάνῃ καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν Μεταμύρφωσιν τοῦ Σωτῆρος τῆς Πλάκας. Ἰερεῖς τε καὶ ἐπίτροποι ἤρχισαν τὴν γκρίνια, ἅμα τῇ εἰσόδῳ μας. Εἶχον παραταχθῇ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ὡς διζυγον δὲ πῦρ ἠκούοντο τὰ : Βοήθειά σας. — Γιά τὸ λάδι τῆς ἐκκλησίας. — Καὶ τοῦ χρόνου. — Ἐνα λουλουδάκι, κύριε. — Ρίψετε τίποτα.

Ἐρίψα δύο πεντάρες, διὰ νὰ κάμουν κρότο καὶ ἀπῆλθον, οἰκτείρας τὴν ἀδράνειαν τῆς ἀστυνομίας, ἥτις συναθροίζει μόνον ἐκ τῶν ὁδῶν ζητιάνους, παρορῶσα τοὺς ἐν τοῖς ναοῖς ἐμφωλεύοντας φοβεροὺς ἐπαίτας.

Ῥαγκαβᾶς.

Ἀνῆλθον λαχανιασμένος τοὺς βράχους, τὰ στενάδια τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐφθασα πρὸ τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ Ραγκαβᾶ. Ἰσταμαι πρὸ τῆς θύρας καὶ τὴν βλέπω κλεισμένη, ἐνῶ δὲ ἀκούω ψαλσῆματα μέσα δὲν εἰξεύρω ἀπὸ ποῦ νὰ ῥμῶ. Χαρίεσσα κεφαλὴ φιλοπαίγμονος νεάνιδος ξετρύπωνεν ἐξ ἐνὸς παραθύρου καὶ κινούσα τὴν χεῖρα προκλητικῶς, ἐφέλλισε μειλίχως : — Ἀπ' ἐκεῖ εἶνε ἡ πόρτα.

Ρωσικὴ ἐκκλησία.

Ὅλα τὰ δουλικὰ τῶν Ἀθηνῶν εἶχον συναθροισθῇ ἐν αὐτῇ. Τρεῖς ὑπενωματάρχαι περίξ τοῦ ἐπιταφίου ἱσταμένοι, βοῶσι πρὸς τοὺς προσερχομένους ν' ἀσπασθῶσι : — Μὲ τὴν ἀράδα τὸ φίλημα, κύριοι καὶ κυρίαι, γιὰ νὰ μὴ μπερδεύεσθε. — Μακρὰν, κύριοι, νὰ φιλήσουν πρῶτα ἡ κυρίαις. — Μὰ τότε, εἶπον, ἡμεῖς δὲν θὰ φιλήσωμε ποτέ.

* *

Μοιμαχία παπᾶ καὶ ἐπιτρόπου.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ἁγίῳ Γεωργίῳ. Ὁρα ἐξόδου ἐπιταφίου. Θόρυβος μέσα καὶ φωναί, ἐμοῦ ἔξω ἱσταμένους. Ἐρωτῶ. — Τί συμβαίνει; — Νὰ, ὁ πρωθιερεὺς τασκόθηκε μὲ τὸν ἐπίτροπο γιὰ τοὺς ψαλτάδες, τοῦδωσε βρισιδι, μπῆκε μέσ' τὸ ἱερὸ, ἔβγαλε τὰ καθάδια του, ἀνασκώμπωσε τὰ μανίκια του, ἐξῆλθε, καὶ προσκαλεῖ τώρα τὸν ἐπίτροπο νὰ βγοῦν ἔξω νὰ παίξουν τῆς γροθιαῖς ! Εἶνε καὶ ὁ ἀρχιερεὺς μέσα !

Μητρόπολις.

Διευθύνομαι εἰς τὴν Μητρόπολιν.

Ἀπασα ἡ πρὸ αὐτῆς πλατεῖα ἐφαίνετο ὡς πέλαγος φωτοβόλον, χιλιάδες δὲ κεφαλῶν ἐκυμαίνοντο εἰς τὸν ἀνθρώπινον ἐκείνον σωρόν. Τὰ ἐξαπτέρυγα ἀπῆστραπτον, αἱ ἱεραὶ σημαῖαι διέλαμπον καὶ ἐχρύσιζον αἱ τῶν ἱερῶν ποικίλαι στολαί. Ἡ μουσικὴ ἐπαίανιζε μελαγχολικῶς πρὸς τὸ γλυκὺ μέλος τοῦ μουσικοῦ χοροῦ.

Θέαμα γραφικὸν παρίστα ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἣν ἐπλήρου ρεῦμα ἀνθρώπων, ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου. Ὡμοιάζε πύρινον ποταμὸν ρέοντα ἡσύχως. Ἐκ τῶν ἐξωστῶν τὰ καιόμενα πολυχρόα φωσφορικὰ ρῶτα ἐπέχεον φῶς μαγεῦον τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐβάδιζον ἐν ἀφαιρέσει καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίξωσιν οἱ πόδες μου εἰς τὴν γῆν, ἐφερόμην στρυμωμένος ἐναέριος, ὑφιστάμενος ἀληθῶς χριστιανικὸν μαρτύριον. Ἐδέχθην ἀγογγύστως σφεκτὰ χωρὶς νὰ ἔξερῶ ἀπὸ ποῦ μοῦ κατέ-

βη. Τὸ κατακόκκινον σθέρκο μου μαρτυρεῖ ἀκόμη τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκ κηροσταλαγμῶν ζεματισμῶν. Τέλος φθάνομεν ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Συντάγματος καὶ συναντῶμεν ἓνα ἐπιτάφιον. Ἐδῶ ἐγένετο τοῦ Κουτροῦλι τὸ πανηγύρι. Ἀνακατεύονται τὰ ἐξαπτέρυγα τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Μητροπόλεως προσκολλῶνται εἰς τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀγίου Γεωργίου, καὶ οἱ τοῦτου ἱερεῖς εἰς τὸν τῆς Μητροπόλεως, τὰ πλήθη χάνονται, καὶ δὲν ἤξευρον ποῖον ἐπιτάφιον ἀκολουθοῦσι.

— Παπᾶ μου, μὲ ποῖον εἶμαστε, ῥωτῶ περιπλανώμενον ἱερέα.

— Ἐξέρω κ' ἐγὼ παιδί μου, ποῦ βρίσκομαι ;

Χονδρὴ γυνή, μεσόκοπος, ἐν τῇ στροφοδίνῃ ἐκείνῃ ἡκούσθη κραυγάζουσα : — ἄμάν, πιάστε με. Ἐσκάσα !

Πρὸς ποικιλίαν ἤρχισαν νὰ παίζουν καὶ μαγκουριάς, προελθοῦσαι ἐκ τσιμπήματος γυναικός.

Ζωηραὶ κραυγαὶ ἠκούοντο πανταχόθεν :

— Γυναῖκα, ποῦ εἶσαι, Σοφία, κοντά μου.

— Ἀπὸ δ' αὐ, τοῦτος εἶνε ὁ ἐπιτάφιός μας.

— Θεόστραβε, τράβα τὴ λαμπάδα σου, μοῦκαψες τὸ ροῦχο.

Ἀλλὰ τὸ φοβερώτερον θέαμα ἦτο τὸ πυρπολούμενον καπέλο γυναικός τινος, ἥτις πρὸς κατὰσβεσιν αὐτοῦ ἐπάλασε μὲ τὰ μαλλιά της. Εἶχε φέρει τὸ κεφάλι της ἄνω κάτω. Πῶς ἐσώθην ἐκ τοῦ ἀνθρωποστροβίλου ἐκείνου, δὲν ἤξευρα οὔτε ἐγώ.

Νεκροδόχος Πηγὴ.

Ὅπου ἀκούς ξύλο φεῦγε. Ἦλθον εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, ἥτις κατέστη πηγὴ θανάτων.

Ὁ γυναικωνίτης ἦτο πλήρης γυναικῶν, τὰ κεφάλια τῶν ἀνδρῶν, φορέματα καὶ σώματα, γεμάτα σταλαματιαῖς κηρίων. Ἐκ τοῦ γυναικωνίτου αἱ δεσποινιδες ἐκνεύμενίζοντο κλίνουσαι τὰς λαμπάδας των νὰ μᾶς κηρώνουν. Αἰφνης βοή καὶ ἀλαλαγμὸς ἀκούεται κάτω.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ. Μικρὸν τεμάχιον τοίχου πεσὼν ἐτρόμαξε τοὺς πρὸς τὸν ἀριστερὸν ψάλτην ἱσταμένους, οἵτινες ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, κραυγάζοντες : **πυρκαϊά !**

Ἄνω ἐν τῷ γυναικείῳ, αἱ γυναῖκες ὑπολαβοῦσαι ὅτι γίνεταί καυγᾶς τρέχουσι πρὸς τὴν κλίμακα, ὥπως ἐξέλθωσι. Μία ἐξ αὐτῶν λειποθυμήσασα πίπτει πρὸ τῆς θύρας, ἥτις ἀνοίγεται ἐσῶθεν, καὶ ἀποφράσσει αὐτὴν διὰ τοῦ σώματός της. Ἐπὶ ταύτης συσσωρεύονται αἱ κατερχόμεναι, πίπτουσαι ἐπ' ἀλλήλων, σχηματίσασαι οὕτως ἐν τῇ ἐλικοειδεῖ κλίμακῃ σωρόν ἀνθρωπίνων, σωμάτων. Οἱ ἱερεῖς δρᾶξαντες τὸν ἐπιτάφιον ἐξέρχονται πάντες δὲ ἀγνοοῦντες τί συνέβαιναν ἐν τῷ γυναικείῳ κραυγάζουσι νὰ ἐξέλθουν πρὸς παρακολούθησιν τοῦ ἐπιταφίου, βεβαιοῦντες ὅτι δὲν εἶνε τίποτα.

Καὶ τῷ ὄντι, εἶχον ἐξέλθει σχεδὸν πάντες καὶ ἀπομακρυνθῇ, ὅτε διεδόθη ὅτι ἐν τῷ γυναικείῳ κατεπλακώθησαν αἱ γυναῖκες. Φίρδην μίγδην τότε ἤρξαντο πάντες δρομαῖοι ἐπιστρέφοντες : φθάνουσι πρὸ τῶν προθύρων τοῦ γυναικείου καὶ ζητοῦσι νὰ εἰσέλθωσι. Εἰς μάτην ὁμως, δεκανεὺς τις μεθ' ἐνὸς κλητῆρος ξιφῆρεις ἀπείργουσι τὴν εἴσοδον. Εἰς τῶν πολιτῶν εἰσερπύσας ἐν τῇ ταραχῇ εἰσέρχεται καὶ ἀναρριχηθεὶς πηδῇ ἐν τῷ γυναικείῳ, ὅπου βλέπει νεάνιδας τινὰς γελώσας. Ἠγνῶον αἱ ἀτυχεῖς τί ἐν τῇ κλίμακῃ συνέβαιναν.

— Τί θέλεις, κύριε, εἰς τὸ γυναικίον; Τῷ ἔκαμαν βλέπετε καὶ παρατήρησιν.

— Μωρὲ σκοτώθηκαν ἡ γυναῖκες στὴ σκάλα ! κραυγάζει ὁ ἀνελθών. Νεκρικὴ ὄψις, εἰς τὴν φωνὴν ταύτην διεχύθη ἐπὶ πασῶν, θρῆνος δὲ καὶ κοπετός ἐπλήρωσε τὸ γυναικεῖον. Σπεύδει πρὸς τὴν κλίμακα ἀναζητῶν τὴν σύζυγόν του καὶ φρικῶδες θέαμα πλήττει τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ. Γόοι θρηνῶδεις καὶ ὑπόκωφοι στεναγμοὶ ἐσχάτης ἀγωνίας ἠκούοντο πανταχόθεν.

Προχωρεῖ, ἀλλ' ἀποφράσσουσι τὰ βήματά του σωρεῖται πτώματων. Πρὸ τῆς θύρας, εἰς ὕψος ἴσον αὐτῆς, ἐκείντο ἀλλεπάλληλα ἐστιβασμένα γυναικῶν καὶ παιδῶν ἀναμειξώματα. Ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνοιχθῇ. Ἐν τούτοις ἐξῶθεν κατεγίνοντο νὰ θραύσουν διὰ πελέκων τὴν θύραν. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ δὲ αὐτῇ καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ συμβάντος εἶχε παρέλθει ἡμίσεια καὶ πλέον ὥρα.

Τέλος ἀνοίγεται ἡ θύρα κατακερματισθεῖσα. Σύρουσι, σύρουσι πτώματα καὶ λειποθύμους καὶ ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπινος δὲν ἤλαττοῦτο. Ἦτο φρικτὴ ἡ θέα τῶν νεκρῶν καὶ ἀγρία ἡ ὄψις ἡ ἐκ τῆς ἀγωνίας. Κεφαλαὶ τε θραυσμένοι, σώματα ἡμίγυμνα, μορφαὶ μαῦραι, πληγαὶ χαίνουσαι, διαστροφὰι προσώπων, μαστοὶ πεπιεσμένοι ἐν τοῖς στήθεσιν, ἰδοὺ ἐν βραχυλογίᾳ τὸ ἐλεεινὸν θέαμα.

Οἱ θρῆνοι πληροῦσι τὸν ναὸν καὶ τὴν πλατεῖαν πᾶσαν. Ὁ σύζυγος ἐπικαλεῖται τὴν σύζυγον, ὁ μνηστήρ τὴν μνηστῆν, τὰ τέκνα τῶν αἰ μητέρες, ἀδελφὸς τὴν ἀδελφὴν, κλαίουσιν, τρέμουσι πάντες καὶ ἐρωτῶσιν ἀλλήλους με ὑποτραυλίζουσιν φωνὴν περὶ τῶν συγγενῶν τῶν. Ἐξήχθησαν πλεῖστα γυναικῶν πτώματα καὶ παιδῶν καὶ πλεῖσται ψυχορραγοῦσαι. Μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς σήμερον ἠριθμήθησαν 12 νεκροὶ, ὁ δὲ ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς παρίστα οἰκτρὸν θέαμα. Ἐνδύματα ἐσχισμένα, χρυσὰ κοσμήματα, πῖλοι γυναικεῖοι, ὑποδήματα καὶ ἄλλα ἐπλήρουν αὐτὸν, τὸ δὲ αἷμα ἤχνιζεν ἐτι ἐπὶ τῆς κλίμακος.

Τίς τόρᾳ ὁ αἷτιος τῆς φρικῶδους ταύτης σκηνῆς ; Οἱ παππάδες καὶ οἱ ἥρωες Μιχαὴλ Ἀγγελοὶ, οἱ τὴν θύραν τοῦ γυναικεῖου ξιφῆρεις φρουροῦντες κλητῆρ καὶ στρατιώτης.

Ὡ Ζωοδόχος Πηγὴ, πρέπει νὰ μετονομασθῇ Νεκροδόχος !

Παλιάνθρωπος.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

ἐταράχθη ἐκ τοῦ ἄρθρου ἡμῶν. Ἐταράχθησαν δηλαδὴ ὅχι τὰ καθάρματα, τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς κατὰ καταλόγους ἐκβάλλονται. Ἐμάθομεν δ' εὐχαρίστως ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ὑποβάλλονται πρὸς ἀποβολὴν δύο ἔτι κατάλογοι. Ἐταράχθησαν οἱ φιλότιμοι ὑπαξιωματικοί, ὧν πολλοὶ φίλοι μας, καὶ οἱ μεταξὺ τῶν χωροφυλάκων τίμιοι ἄνδρες. Τοῖς συγχαίρομεν αὐτῶν πάντοτε θὰ εἴμεθα φίλοι καὶ ἐκτιμηταί· θ' ἀπολαμβάνωσι πλήρη καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψίν μας. Μᾶς διαβεβαίωσαν ὅτι πρῶτοι αὐτοὶ θέλουν τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς χωροφυλακῆς. Ἐὰν ἡ δημοσιογραφικὴ μας δύναμις δύναται νὰ τοῖς παρᾶσχῃ συνδρομὴν τινα, τοῦτο εὐχαρίστως θέλομεν τὸ πράξει· διὰ τοῦτο προσεχῶς, θέλομεν ἀσχοληθῇ ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς ἀναμορφώσεως τῆς χωροφυλακῆς.

ΘΕΑΜΑ ΕΝ ΛΑΡΙΣΣῃ

(Τοῦ εἰδικοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.)

Ἡ Λάρισα ἡ πτωχὴ, μέχρις ἀπελπισμοῦ, εἰς θεάματα πόλιν, μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς ὡς καταβάλλει ὁ Διευθυντὴς τοῦ προτύπου Δημοτικοῦ Σχολείου, Νομαρχιακὸς Δημοδιδάσκαλος καὶ Ἐπιτηρητὴς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων κ. Βλάσσης, σχεδὸν καθημέραν περιφέρων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔδοντας διάφορα ἄσματα, ἔσχε τὴν τύχην προχθὲς νὰ ἴδῃ ἐν τῶν σπανιωτέρων θεαμάτων.

Ἐπέστρεφεν ἐκ Μεδινᾶς καὶ Μέκκας προσκυνητῆς, Λαρισσαῖος Τοῦρκος, εἰς ἐκ τριῶν, μεταξὺ πέντε, διαφυγόντων τοὺς ἐκ τῆς χολέρας καὶ τοῦ ταξιδίου κινδύνους καὶ εἶχον ἐξέλθει εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ εἰς τὴν πρὸς τὸν Βόλον πύλιν τῆς πόλεως ὁ Μουφτῆς τῶν Ὀθωμανῶν, πολλοὶ Ὀθωμανοὶ καὶ πλεῖσται Ὀθωμανίδες. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ φαίνεται τῆς ἱερᾶς ταύτης τελετῆς αἱ Ὀθωμανίδες ἠδυνήθησαν νὰ ὑπερνικήσωσι τοὺς περιορισμοὺς τοῦ χαρμεῖου καὶ οὕτω ἀθρόαι συνέρρευσαν πρὸς τὴν πύλιν τοῦ Βόλου καλύψασαι τὸ περὶ τὴν πύλιν πρόχωμα καὶ τὰ περὶξ μέρη. — Οὐδέποτε, ὡς ἐλέγετο, ἐγένετο τοσούτῃ συνάθροισις γυναικῶν ἐπὶ οἰουδήποτε θεάματος ἐνταῦθα. — Ἐπὶ τοῦ προχώματος ἀμφιθεατρικῶς ἐκάθηντο εἰς πέντε σειρὰς αἱ Ὀθωμανίδες ἐπιμελέστατα μὲν τὸ πρόσωπον αὐτῶν καλύπτουσαι, ἀμελέστατα δὲ τοὺς πόδας, περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας. — Μεταξὺ τοῦ ἀθροίσματος ἐκεῖνου τῆς γυναικεῖας σαρκὸς, ἐνῷ ἐβλεπέ τις κάτωθεν ὁμβρέλας μᾶτια κατὰμυρα, τὴν σφοδρότητα τῶν παθῶν διὰ τῆς ὑγρότητος αὐτῶν καταδεικνύοντα, ἐβλεπε ἀφ' ἑτέρου πόδα καὶ γάμπαν ἀξίαν προσοχῆς, πλὴν διὰ φοβεροῦ ὑποδήματος καὶ φοβερωτέρας κάλτσας καλυπτομένην. — Διότι εἶνε ἀξία παρατηρήσεως ἡ μεγάλη προσοχὴ ἣν καταβάλλουσιν αἱ Ὀθωμανίδες ὅπως καλύπτωσι τὸ πρόσωπον αὐτῶν, μεγαλειτέρα δὲ ἡ ἀμέλεια ἣν δεικνύουσι ὅπως καλύπτωσι τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματός των, ἀποκαλύπτουσαι εὐκολώτατα τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ ὅπως καλύψωσι τὸ πρόσωπόν των.

Ἐνῷ λοιπὸν τὸ πλῆθος συνεπυκνῶτο περὶ τὸν Μουφτὴν, ἐφάνη εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ ὄμιλος ἀνθρώπων ἔδόντων ἀμὰνὲ τινά· ἦσαν οἱ φίλοι καὶ οἰκετοὶ τοῦ Χατζῆ καὶ ἐξῆλθον πρὸς προὔπαντησιν αὐτοῦ εἰς μεγαλειτέραν ἀπόστασιν. Ἐφερον αὐτὸν πρὸ τοῦ Μουφτῆ ὅστις καὶ ἐναγκαλισθεὶς ἐφίλησεν αὐτόν. — Ἐκ τῆς πόλεως ἐπίσης ἐφάνη ἐρχόμενος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὄμιλος ἀνθρώπων μετὰ σημαίας· ἦν δὲ ἡ ἱερὰ τῶν σημαῖα αὕτη φέρουσα ἐπὶ πρασίνου ἐδάφους δι' ἐρυθροῦ χώματος ἀναγεγραμμένους διαφόρους ῥήσεις τοῦ Κορανίου, ἐψάλη ὑπὸ τοῦ Μουφτῆ τότε εὐχὴ τις συγκινήσασα τὸ πλῆθος καὶ αὐτὸν τὸν Χατζῆν μέχρι δακρύων, τοῦ ἡλιοκαοῦς προσώπου τοῦ ὁποίου ἐβλεπέ της ἐξωγραφισμένους τοὺς κόπους καὶ τὰς στερήσεις τοῦ ταξιδίου.

Μετὰ τῆς εὐχῆς ἐτελείωσε καὶ ἡ τελετὴ. — Ἐνῷ δὲ οἱ περὶ τὸν Χατζῆν ψάλλοντες ἀμὰνὲ διευθύνοντο εἰς τὴν πόλιν, ὁ συρφετός ἐκεῖνος τῶν φερετζέδων ἤρξατο κινούμενος· αἱ Ὀθωμανίδες διευθύνοντο πρὸς τὸ χαρμελίκι, ὅθεν πρὸς στιγμὴν ἐξῆλθον, ὅπως ἀφήσωσι ἐλευθέραν τὴν φαντασίαν των εἰς τὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἐκάστη ζωηροτέρα, ἀναλόγως τῆς σφοδρότητος τῶν ἐπι-